

Минаваме въ мъжкото отдѣление. Мъжетъ като че ли сж по-кrotки. Или ние се измо-рихме отъ впечатления и свикнахме.

Единъ твърди, че нему сж предали 47000000 лева, които Хинденбургъ изпратилъ за него. Другъ страда отъ манията, че го преследватъ шпиони.

— Дѣ сж шпионитѣ? закача го докторътъ.

— Ти си шпионинъ!

Възрастенъ мъжъ заявява, че той е царъ. А всички ние сме му гости и сме царе и царкини.

По-рано имало единъ боленъ, който страдалъ отъ манията, че въ корема му се загниз-дилъ дявола. Не помогнали никакви увѣрения. Единъ день той счупилъ джама и си разрѣзалъ корема.

Дайте имъ слънце и цвѣтя.

Скрежъ трепти по клепкитѣ на синеокия зименъ день. Следъ насъ се затварятъ вратитѣ. Ние поемаме дълбоко свежия въздухъ.

„Ето, казва докторътъ, виждате въ каква ужасна обстановка сме принудени да лѣкуваме болнитѣ. На западъ лѣчебницитѣ за душевно-болни сж съвсемъ иначе наредени. Най-приятна и удобна обстановка. Слънчеви стаи, градини и цвѣтя. Цвѣтя въ градинитѣ, въ коридоритѣ въ стайтѣ. Презъ срднитѣ вѣкове тия болни сж бивали затваряни и оковавани въ вериги. За жалостъ, ние не сме много далечъ отъ това. И въпрѣки лошата обстановка мнозина отъ

тѣхъ оздравяватъ. На западъ 50% отъ болнитѣ излизатъ здрави изъ лѣчебницитѣ и се връщатъ въ обществото, дето творятъ блага наредъ съ всички други. На колко много нещастници бихме могли да помогнемъ и ние, ако имаше срдства да се уредятъ достатъчно болници и приюти. . . Вие сте юристи. Нѣкои отъ васъ ще станатъ може би въ бждаще дейци въ обществения животъ. Нека тогава си спомнятъ за днешното посещение и тежката участь на душевноболнитѣ.“

Сждътъ на бждащето.

Ние си поправяме чантитѣ, дигаме си яки-тѣ на балтонитѣ и потегляме по снѣга. Обрат-но къмъ свѣта. Дето все пакъ има по малко слънце и радостъ за всѣкиго.

И всѣкой отъ насъ носи въ сърцето си единъ тежъкъ споменъ. И едно решение: да помогне. Разбира се, ще минатъ дни, ще дой-датъ нови впечатления и ще затрупатъ старитѣ. Може би мнозина ще забравятъ. Животътъ по-глъща всички сили на здравитѣ, както бо-лестъта — на болнитѣ. Но ако на отдѣлнитѣ хора все пакъ може да е простено да забра-вятъ, на обществото — никога.

То ще трѣбва да си спомня винаги за тия нещастни свои чеда, които често изплащатъ неговитѣ грѣхове.

Астень Разцвѣтниковъ.

